

UZASADNIENIE

M. B. – ur. (...) w G., wykształcenie średnie, z zawodu technik pojazdów samochodowych, kawaler, bezdzietny, obecnie bezrobotny, bez majątku, nie leczył się psychiatrycznie i neurologicznie, nie karany sądownie.

Dowód :

- dane personalne oskarżonego M. B. k. 213, 140,
- zapytanie o udzielenie informacji o osobie k. 270,

W dniu 01.07.2017 r., godz. 18:00 - 19:00 oskarżony M. B. spotkał się z pokrzywdzonym P. R., M. H. - dziewczyna pokrzywdzonego P. R. i P. B. (1) - kuzynka oskarżonego przed lokalem (...) znajdującym się w G. przy ul. (...). M. B. i P. R. wcześniej się nie znali. Po wyjściu z lokalu dołączył do nich pokrzywdzony B. B. - kuzyn oskarżonego i brat P. B. (1). M. H. zaproponowała, aby udać się nad jezioro do K.. Po drodze w sklepie (...) M. H. i P. B. (1) zakupiły wino o pojemności 0,7 litra. Do K. w/w osoby dojechały około godz. 21:00 - 22:00 samochodem marki B. (...) o nr rej. (...), którym kierował M. B.. Przed wyjazdem oskarżony zapytał się P. R., czy nie mógłby kierować w drodze powrotnej, gdyż on chciał napić się alkoholu. P. R. zgodził się. Nie miał on ochoty pić alkoholu, gdyż w nocy wrócił z Niemiec i był zmęczony. Na miejscu oskarżony wraz z B. B. zaczęli spożywać alkohol w postaci wódki (...) o pojemności 0,7 litra, natomiast M. H. wraz z P. B. (1) piły wino. Początkowo alkohol był spożywany na pomoście, z uwagi jednak na deszcz wszyscy udali się do samochodu. Idąc w jego kierunku M. H. poprosiła oskarżonego, aby oddał klucze jej chłopakowi. Usłyszała jednak odpowiedź odmowną. W samochodzie oskarżony siedział na miejscu kierowcy, obok niego siedział B. B., za M. B. na tylnym siedzeniu siedział P. R., obok niego M. H. i P. B. (1). Kluczyki do samochodu znajdowały się w stacyjce. Była włączona muzyka. Po jakimś czasie P. R. usnął, z uwagi na zmęczenie. M. H. zapięła go w pasy bezpieczeństwa, gdyż "kładł się" na nią. Następnie M. H. wraz z P. B. (1) wyszły z samochodu, gdyż chciały się załatwić. W tym samym czasie oskarżony w celu "zrobienia kawału" dziewczynom postanowił im odjechać samochodem. B. B. zwrócił się do niego, że lepiej jakby prowadził P. R.. Oskarżony jednak go nie słuchał. Jadąc, zarówno B. B., jak i P. R., który się przebudził zwrócili się do niego, aby zwolnił. Oskarżony poruszał się prędkością około 80 - 100 km/h. Po przejechaniu około 500 metrów stracił on panowanie nad samochodem i uderzył w metalowe ogrodzenie i drzewo. Po zdarzeniu oskarżony zbiegł z miejsca wypadku udając się w kierunku jeziora. Następnie spadał on ze skarby i został odnaleziony przez strażaków nad jeziorem. Był półprzytomny. Nie było z nim żadnego kontaktu. Odległość między miejscem zdarzenia, a miejscem odnalezienia M. B. wynosiła około 300 - 400 metrów.

Po przybyciu na miejsce zdarzenia funkcjonariuszy policji oraz strażaków B. B. i P. R. zostali poddani badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. W przypadku B. B. urządzenie elektroniczne typu (...) wykazało: 0,28 mg/l (o godz. 00:55) alkoholu w wydychanym powietrzu.

P. R. był trzeźwy.

U M. B. badanie z zakresu badań alkoholu etylowego we krwi wykazało 1,29 promila alkoholu we krwi (o godz. 02:20).

Do zdarzenia doszło w miejscowości K. na ul. (...), w obszarze zabudowanym, na drodze dwukierunkowej, jednojezdniowej – po jednym wyznaczonym pasie ruchu w każdym kierunku. Na jezdni o nawierzchni asfaltowej mokrej, z uwagi na opady deszczu. Szerokość jezdni wynosiła 6,5 metra.

Układ jezdny samochodu osobowego marki B. nr rej. (...) był sprawny i spełniał wymogi techniczne dopuszczające pojazd do ruchu po drogach publicznych.

Dowód :

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego M. B. k. 213-214, 125-128,
- zeznania świadków:
 - P. R. k. 220-222, 41-42,
 - B. B. k. 222-223, 118-120,
 - M. H. k. 246-248, 79-80,
 - P. B. (1) k. 248-249, 34-35,
 - P. B. (2) k. 245-246, 30,
 - G. W. k. 260-261,
 - P. S. (1) k. 261,
 - G. S. k. 261,
 - K. N. k. 261,
 - M. K. k. 261,
 - W. M. k. 261-262,
 - M. N. k. 284-285,
 - E. O. k. 285,
 - G. J. k. 285,
 - P. W. k. 285,
 - G. K. k. 285,
- protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 286, 3,
- szkic wypadku drogowego k. 286, 5,
- protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu k. 286, 6, 7,
- protokół oględzin pojazdu k. 286, 8-9,
- wyniki badań laboratoryjnych k. 286, 10,
- protokół oględzin rzeczy k. 286, 27-29,
- protokół pobrania krwi k. 286, 52,
- sprawozdanie z zakresu badań alkoholu etylowego we krwi k. 286, 50,
- opinie sądowo - lekarskie k. 286, 65-66, 69-70,
- opinia dotycząca stanu technicznego pojazdu k. 286, 84-86,

W wyniku tego zdarzenia B. B. doznał obrażeń ciała w postaci zwichnięcia prawego stawu biodrowego ze złamaniem panewki biodrowej i krwiakiem wewnątrzstawowym oraz złamania kości strzałkowej lewej, skutkującym naruszeniem prawidłowej czynności narządów ciała, jakimi są kończyny dolne, na okres powyżej dni siedmiu.

Dowód :

- opinia lekarska sporządzona biegłych lek. med. W. C. k. 286, 65-66,
- dokumentacja medyczna k. 286, 37-39, 61,

W wyniku zdarzenia P. R. doznał obrażeń ciała w postaci tylnego zwichnięcia stawu biodrowego lewego oraz licznych otarć naskórka, skutkującym naruszeniem prawidłowej czynności narządu ciała, jakim jest kończyna dolna lewa, na okres powyżej dni siedmiu.

Dowód :

- opinia lekarska sporządzona biegłego lek. med. W. C. k. 286, 69-70,
- dokumentacja medyczna k. 286,45-46, 62,

Oskarżony M. B. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanego mu czynu /k. 125-128/.

Słuchany na rozprawie głównej również przyznał się do zarzucanego mu czynu /k. 213-214/.

Sąd, zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina jak również okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

Oskarżony przyznał się do stawianego mu zarzutu oraz złożył obszernie wyjaśnienia dotyczące okoliczności mających miejsce przed zdarzeniem. Natomiast samego zdarzenia nie pamiętał. Sąd dał mu wiarę, gdyż korespondują one ze zgromadzonym materiałem dowodowym w sprawie, w szczególności z zeznaniami świadków. W ocenie Sądu nie podlegają prawdzie jedynie jego twierdzenia w zakresie tego, że M. H. nie poprosiła go o oddanie kluczyków. Jego wyjaśnienia w tym zakresie stoją w sprzeczności z zeznaniami M. H. i P. R..

Sąd dał wiarę zeznaniom P. R., B. B., M. H. i P. B. (1). Ich zeznania są spójne, logiczne oraz wzajemnie pokrywające się. Sąd nie miał wątpliwości, co do ich prawdomówności, tym bardziej, że nie sposób dopatrzeć się przyczyn, dla których mieliby mówić nieprawdę. W/w świadkowie starali się jedynie odtworzyć przebieg zdarzenia.

Podobnie należy ocenić zeznania P. B. (2) - ojciec oskarżonego, który o przebiegu zdarzenia dowiedział się z relacji syna.

Brak jest także podstaw, aby odebrać walor wiarygodności zeznaniom strażakom, którzy brali udział w akcji ratowniczej, tj. P. S. (2), G. S., K. N., M. N., E. O., G. J., P. W., G. K., G. W., M. K. i W. M.. Opisali oni przebieg akcji ratunkowej. Dodatkowo G. W. podał, że oskarżony został odnaleziony w odległości około 300-400 metrów od miejsca wypadku. Ponadto P. S. (1), W. M., M. N. oraz E. O. podali, że oskarżony spadł ze skarpy oraz że był półprzytomny.

Również dokumenty zgromadzone w sprawie w postaci opinii sądowo – lekarskich, dokumentacji medycznej, protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego, szkicu wypadku drogowego, protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, protokołu oględzin pojazdu, wyników badań laboratoryjnych, protokołu oględzin rzeczy, protokołu pobrania krwi, sprawozdania z zakresu badań alkoholu etylowego we krwi, opinii dotycząca stanu technicznego pojazdu i zapytania o udzielenie informacji o osobie Sąd uznał również za w pełni wiarygodne. Wartość dowodową dokumentów podnosi również fakt, iż zostały one sporządzone przez kompetentne organy, w ramach przyznanych im ustawowo uprawnień i w formie przewidzianej przez prawo.

Ich autentyczność i prawdziwość treści w nich zawartych nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby to czynić z urzędu. Mając na uwadze powyższe, Sąd ustalił przebieg zdarzenia oraz istotne okoliczności sprawy również w oparciu o te dokumenty.

Mając na uwadze dokonaną ocenę materiału dowodowego Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w zb. z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zachowanie oskarżonego, który kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości i który w następstwie naruszenia zasady bezpieczeństwa w ruchu spowodował wypadek komunikacyjny w wyniku, którego pokrzywdzeni doznali obrażeń ciała określonych w art. 157 § 1 k.k., a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia wypełniło znamiona w/w przepisów. Nie ulega wątpliwości, że spowodowanie przedmiotowego wypadku pozostawało w związku obiektywnego przypisania z uprzednim naruszeniem przez oskarżonego nakazu trzeźwości w ruchu lądowym. Warto w tym miejscu zacytować **wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.10.2014 r., sygn. akt II KK 178/14** zgodnie z którym "Sprawcą przestępstwa wypadku komunikacyjnego może być przecież każdy jego uczestnik, a zatem przepis art. 178a § 1 k.k. określający podmiot przestępstwa w nim opisanego wężej niż w przypadku przestępstwa z art. 177 § 1 lub 2 k.k., tj. jako osoby prowadzące pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, nie zostaje wyłączony (skonsumowany) ani przez przepis art. 177 § 1 lub 2 k.k., ani tym bardziej przez art. 178 § 1 k.k., który nie określa przecież odrębnego typu czynu zabronionego, a jedynie stanowi okoliczność zaostrzającą odpowiedzialność karną."Przez zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym rozumieć należy zarówno reguły zawarte w przepisach określających porządek poruszania się na szlakach komunikacyjnych, jak i reguły nieskodyfikowane w sposób szczególny mające zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu. Zgodnie z **wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 31.01.1949 r., K 1068/48, OSN 1949, nr. 1, poz. 10** „uczestnik ruchu powinien kierować się, oprócz przepisów ruchu, także zdrowym rozsądkiem, ogólną przezornością i respektowaniem bezpieczeństwa innych”.

Niewątpliwie w każdym przypadku orzekania o odpowiedzialności karnej sprawcy wielu zachowań, kwestia liczby przestępstw, które należy mu przypisać ma znaczenie podstawowe. Treść art. 11 § 1 k.k. przesądza, że w żadnym wypadku liczba przypisanych sprawcy przestępstw nie może być większa niż liczba popełnionych przez niego czynów. Dla oceny tej niewątpliwie trudnej i kontrowersyjnej w prawie karnym problematyki nie ma znaczenia, jednolita motywacja sprawcy, gdyż może ona równie dobrze towarzyszyć wielu czynom tworzącym podstawy realnego zbiegu przestępstw, drugorzędne znaczenie ma także zwartość czasowa, gdyż ten element także nie ma decydującego znaczenia dla oceny, czy różne zachowania mogą być uznane za „ten sam czyn” w rozumieniu art. 11 § 1 k.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2001 r. IV KKN 169/97). Dla odróżnienia czy w konkretnej sytuacji mamy do czynienia z tym samym czynem wypełniającym znamiona kilku przepisów ustawy karnej czy też z kilkoma czynami stanowiącymi przestępstwa pozostające w zbiegu realnym i wyczerpujące znamiona różnych przepisów ustawy karnej najistotniejsze jest, czy ocenie poddawany jest za każdym razem ten sam uzewnętrzniony kompleks ruchów, czy też oceniane są różne, dające się wyodrębnić zachowania.

Reasumując powyższe stwierdzić należy, że oskarżony dopuścił się czynu zawinionego, bezprawnego, zabronionego przez ustawę w chwili jego popełnienia, o społecznej szkodliwości większej niż znikoma w związku z tym czym wskazaną kwalifikację należy uznać za w pełni właściwą i zasadną.

Wymierzając oskarżonemu karę za popełnione przez niego przestępstwo Sąd wziął pod uwagę dyrektywy określone w **art.53 k.k.**

Niewątpliwie przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Nagminność tego typu przestępstw wymaga zdecydowanego przeciwdziałania temu i odpowiedniego karania. Natomiast wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu przejawia się skutkami, jakie spowodował oskarżony swoim zachowaniem.

Sąd jako okoliczności obciążające oskarżonego uwzględnił następujące okoliczności:

- wysoki stopień nietrzeźwości wynoszący 1,29 promila alkoholu we krwi,
- oskarżony nie tylko popełnił przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. znajdując się w stanie nietrzeźwości, ale także zbiegł z miejsca zdarzenia i tym samym wyczerpał oba alternatywne znamiona przepisu przewidującego surowszą odpowiedzialność określonego w art. 178 § 1 k.k.,
- obrażenia, jakich doznali pokrzywdzeni, które można określić, jako znaczne,
- liczne wykroczenia drogowe, jakich dopuścił się oskarżony w okresie od dnia 13.03.2016 r. do dnia 19.04.2017 r., które w przeważającej liczbie dotyczyły przekroczenia prędkości.

Na korzyść oskarżonego przemawiają natomiast następujące okoliczności:

- przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu, co zawsze stanowi przejaw skruchy. W orzecznictwie przyjmuje się, że przyznanie się sprawcy do popełnienia przestępstwa stanowi najpoważniejszą - po czynnym żalu i przebaczeniu ofiary - okoliczność łagodzącą wymiar kary. Przyznanie sprawia, bowiem, że cele postępowania zostają osiągnięte jeszcze przed wydaniem wyroku, bo przyznając się, oskarżony sam siebie potępił i żałował swego czynu, co jest symptomem dążenia do poprawienia się, a to jest jeden z prewencyjnych celów postępowania. /np. wyrok SA w Krakowie z 22 lutego 2007 r., II AKa 171/2006, KZS 2007, nr 3, poz. 28/.
- zawarta ugoda z jednym z pokrzywdzonych, tj. B. B. - k. 204,
- przeproszenie na rozprawie w dniu 09.02.2018 r. pokrzywdzonego P. R., który oświadczył, że przyjmuje przeprosiny,
- jest on sprawcą młodocianym i tym samym Sąd wymierzając karę kierował się przede wszystkim tym, aby go wychować,
- wcześniejsza niekaralność oskarżonego,
- warunki i właściwości osobiste – praktycznie w czasie postępowania całego postępowania sądowego był on osobą aktywną zawodowo, a obecnie zamierza wyjechać do pracy do Niemiec. Pomaga także swojej matce w prowadzeniu przez nią działalności gospodarczej. Jest (...) Stowarzyszenia (...) i regularnie bierze czynny udział w akcjach społecznych na rzecz ochrony przyrody i dobra zwierząt,
- prowadzenie ustabilizowanego trybu życia i brak możliwości przyjęcia, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną. Ponadto w środowisku lokalnym posiada pozytywną opinię oraz nie pozostaje w zainteresowaniu policji.
- motyw na podstawie, którego oskarżony postanowił pojechać przedmiotowym samochodem, tj. chęć "zrobienia kawału" dziewczynom i odjechanie z miejsca postoju. Tym samym oskarżony nie zmierzał przejechać dużej odległości, czy też udać się po alkohol, jak to ma zazwyczaj miejsce w podobnych sprawach. Oczywiście w żaden sposób nie usprawiedliwia to zachowania oskarżonego, jednak nie ulega wątpliwości, że jego zachowanie nie może być oceniane w taki sam sposób jak sprawcy, który przejechał kilkanaście kilometrów czy też udał się po alkohol w celu jego dalszego spożywania,
- przejechanie nie dużej odległości bezpośrednio przed zdarzeniem - około 500 metrów,
- pora nocna, kiedy miało miejsce zdarzenie, a więc gdy natężenie ruchu jest małe.

W ocenie Sądu powyższe okoliczności nie mogą pozostać bez wpływu na prognozę przyszłego społecznego zachowania się oskarżonego.

Z tych też względów Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu kara wymierzona w takiej wysokości spełni swoje cele wynikające z prewencji indywidualnej, stanowiąc dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość, adekwatną jednocześnie do popełnionego przez niego czynu i stopnia zawinienia. Spełni również swoje zadania wynikające z prewencji generalnej. Jest ona dowodem na to, że podobne czyny spotykają się z należytą represją ze strony organów wymiaru sprawiedliwości, co może stanowić wystarczający środek odstraszający innych potencjalnych sprawców przestępstw tego rodzaju.

Nadto Sąd uznał, że oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo skorzystania z instytucji w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu kara nieizolacyjna będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec tego oskarżonego celów kary i zapobiegnie ona powrotowi sprawcy na drogę przestępstwa. Sąd uznał, że należy dać mu szansę na dokonanie pozytywnej zmiany w zachowaniu. Sylwetka oskarżonego nie wymaga intensywnej resocjalizacji w warunkach izolacji. Nie ulega wątpliwości, że kara powinna być nie tylko odpłatą, a raczej konsekwencją przestępstwa. Jest informacją dla sprawcy, ofiary i społeczeństwa, że niektóre czyny są niedopuszczalne. W ocenie Sądu w tym przypadku kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełnia wszystkie w/w warunki i pozwoli oskarżonemu zweryfikować swoje zachowanie i wyciągnąć wnioski na przyszłość. Należy także pamiętać, że oskarżony jest sprawcą młodocianym. Zgodnie natomiast z art. 54 § 1 k.k. sprawcę młodocianego należy przede wszystkim wychować. W takich przypadkach decydujące znacznie ma dyrektywa prewencji indywidualnej. W ocenie Sądu stopień demoralizacji oskarżonego nie jest na tyle wysoki, aby uzasadniał wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, nawet w ramach kary kombinowanej. M. B. żałuje swojego nagannego zachowania. Ponadto Sąd zdaje sobie sprawę, że wymierzona kara nie może oznaczać pobłażliwości, czy też łagodniejszego traktowania. W ocenie Sądu wymierzoną nie można uznać za nadmiernie złagodzoną. Tym bardziej, że jak już wcześniej wspomniano oskarżony nie był wcześniej karany. Nie można także przyjąć, że jest osobą zdemoralizowaną. Tym samym powyższa kara na pewno nie spowoduje poczucia bezkarności oskarżonego. Ponadto prymat względów wychowawczych w kształtowaniu rozmiaru sankcji karnej wobec młodocianych uzasadniany jest szczególnymi warunkami i właściwościami osobistymi tej kategorii sprawców. Osoby takie mają zazwyczaj jeszcze nie w pełni ukształtowaną osobowość oraz niezupełnie utrwalony system wartości. Podkreśla się większą podatność osób nieletnich i młodocianych na negatywne wpływy zewnętrzne, ale równocześnie na oddziaływania o charakterze wychowawczym i resocjalizacyjnym. W związku z powyższym Sąd uznał, że przedmiotowa kara pozbawienia wolności będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary. Ponadto, jak już wspomniano wcześniej oskarżony ma świadomość naganności swojego postępowania i w ocenie Sądu w przyszłości będzie postępował zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym.

Orzeczonego okres próby 4 lat jest wystarczająco długi, aby dokonać pozytywnej zmiany w jego zachowaniu, zaś groźba wykonania orzeczonej kary powinna skutecznie zapobiec powrotowi sprawcy na drogę przestępstwa. Sąd oddał także oskarżonego pod dozór kuratora sądowego, który będzie baczył nad wykonaniem nałożonych obowiązków oraz kontrolował zachowanie oskarżonego i wychowawczo oddziaływał.

Na podstawie **art. 72 § 1 pkt 4 i 5 k.k.** zobowiązał również oskarżonego w okresie próby do wykonywania pracy zarobkowej oraz do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu. Przedmiotowe obowiązki mają istotne znaczenia wychowawcze, których celem jest wdrożenie skazanego do właściwego zachowania. Ma to istotne znaczenie dla zwiększenia pozytywnego oddziaływania skazanego w okresie próby.

Z uwagi na fakt, że oskarżony M. B. w chwili popełnienia zarzucanego mu przestępstwa był w stanie nietrzeźwości (art. 115 § 16 k.k.) oraz zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 178 § 1 k.k. Sąd na podstawie **art. 42 § 2 k.k.** orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.

Wymierzając wobec oskarżonego wspomniany wyżej środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd kierował się dyrektywami zawartymi w **art. 53 k.k. w zw. z art. 56 k.k.** bacząc, by jego dolegliwość uwzględniała stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu oraz elementy prewencji ogólnej i szczególnej. Przy wymiarze środka karnego Sąd biorąc pod uwagę elementy przedmiotowe i podmiotowe czynu oskarżonego doszedł do przekonania, że wystarczającym dla osiągnięcia celów kary okresem, na który należy orzec wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest okres 5 lat.

Orzeczone środki pozwolą zabezpieczyć na przyszłość innych uczestników ruchu przed poruszaniem się oskarżonego wszelkimi pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości, czy choćby pod jego wpływem oraz da oskarżonemu czas na przemyślenie swego postępowania, a jednocześnie umożliwi mu powrót do pełnego funkcjonowania w społeczeństwie. Orzeczenie powyższego zakazu jest obligatoryjne w wypadku wszystkich przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w ruchu popełnionych w stanie nietrzeźwości lub odurzenia. Sąd orzekł w/w okres na 5 lat, z uwagi na okoliczność, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, ale także zbiegł z miejsca zdarzenia i tym samym wyczerpał obie alternatywne możliwości orzeczenia przedmiotowego środka.

Na podstawie **art. 43a § 2 k.k.** Sąd orzekł wobec M. B. obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 8.000,00 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zdaniem Sądu wysokość w/w świadczenia pieniężnego stanowi element zwiększający represyjność wyroku oraz jest dla oskarżonego dodatkową dolegliwością o charakterze majątkowym. Sąd nie orzekł kwoty minimalnej w tym przypadku z uwagi na okoliczności zdarzenia, tj. prowadzenie w stanie nietrzeźwości, spowodowanie wypadku oraz ucieczka z miejsca zdarzenia.

Sąd na podstawie **art. 47 § 3 k.k.** zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego P. R. nawiazkę w kwocie 10.000,00 zł. Decyzja o orzeczeniu nawiazki zazwyczaj podyktowana jest trudnościami w udowodnieniu wysokości szkody. Wówczas spełnia ona rolę charakteru zryczałtowanego odszkodowania. Warto zaznaczyć, że orzeczona nawiazka dotyczy zarówno szkody o charakterze niematerialnym, jak i o charakterze materialnym.

W związku z powyższym Sąd uznał, że zasądzona kwota jest wystarczająca i w pełni uzasadniona, uwzględnia przy tym doznana przez P. R. krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (negatywne odczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała). Przy ocenie wysokości nawiazki Sąd uwzględnił także trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym, a także rozmiar cierpień, ich intensywność. Powyższe okoliczności znajdują najpełniejsze odzwierciedlenie w sporządzonej opinii biegłego. Nie bez znaczenia jest także okoliczność, że pokrzywdzony, ani jego pełnomocnik nie przedstawili żadnej dodatkowej dokumentacji medycznej w zakresie, który w jakikolwiek sposób uzasadniałby orzeczenie jej w wyższej wysokości.

W ocenie Sądu zasądzona kwota nie jest wygórowana i stanowi adekwatne zadośćuczynienie za doznana krzywdę. Tym bardziej, iż zdaniem Sądu nawiazka stanowi element zwiększający represyjność wyroku, stanowiąc dla oskarżonego dodatkową dolegliwość o charakterze majątkowym. Ponadto orzeczenie nawiazki umożliwia także wniesienie pozwu cywilnego o zadośćuczynienie w przypadku, gdyby orzeczona kwota w ocenie pokrzywdzonego byłaby niewystarczająca.

Ponadto Sąd na podstawie **art. 47 § 3 i 4 k.k.** zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego B. B. nawiazkę w kwocie 500,00 zł. W tym przypadku nawiazka ma charakter symboliczny, z uwagi na zawartą ugodę pomiędzy w/w osobami.

Sąd na podstawie **art. 627 k.p.k.** zasądził od oskarżonego M. B. na rzecz pokrzywdzonego P. R. kwotę 1.020,00 zł tytułem zwrotu wydatków ustanowienia pełnomocnika w sprawie.

Sąd ustalił kwotę 1.020,00 zł, na którą składa się suma:

- 180,00 zł za postępowanie przygotowawcze,
- 420,00 zł ryczałt za postępowanie przed sądem pierwszej instancji,
- 420,00 zł (84 zł x 5 kolejnych terminów przed SR, w dniu 12.01.2018 r., 09.02.2018 r., 11.05.2018 r., 06.06.2018 r. i 27.06.2018 r.),

Orzeczenie o kosztach w stosunku do oskarżonego znajduje oparcie w treści **art. 627 k.p.k.** oraz **art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.83.49.223 z późn.zm.)**. W ocenie Sądu ich uiszczenie w kwocie 1.821,53 zł, w tym opłaty w kwocie 180,00 zł nie będzie stanowiło

nadmiernej uciążliwości. Oskarżony wcześniej pracował i tym samym musiał zgromadzić odpowiednie środki na pokrycie kosztów.

ZARZĄDZENIE

1 .(...)

2 . (...)

(...)

3 . (...)

(...)